

LENI SARIS
Ieder jaar bloeit de goudenregen

LENI SARIS
Ieder jaar bloeit de goudenregen

Eerste druk in deze uitgave 2001

NUGI 342

ISBN 90.205.2559.X

Copyright © 2001 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Het zachte stemmengeroes, de bescheiden muziek van het strijke, het getik van theelepeltjes tegen de kopjes en ogen... ogen, die koel, kritisch of belangstellend keken. Francis Dessauvagie kon niet beweren, dat het een deel van haar leven uitmaakte... het was haar leven, dag in, dag uit... een eindeloze rij van dagen aaneengeregen tot een reeks uiterst vermoeiende maanden.

Francis keek in de lange wandspiegel, met dezelfde kritische ogen, waarmee ze gewend was, dat de ogen van honderden vrouwen haar bekeken.

Francis... niet Francis Dessauvagie, uitsluitend 'Francis', stermannequin, bekend in binnen- en buitenland, haar smalle gezicht met de enorme zwarte ogen keek haar, tot vervelens toe, aan uit en op ieder damesblad, dat zich respecteerde. Mode zonder Francis was ondenkbaar. Geen wonder overigens. Wat men Francis ook aantrok, hoe bizar ook, het stond haar en zo schonk ze iedere vrouw de illusie, dat ze er met dezelfde kleren ook precies zo uit kon zien als Francis, wat natuurlijk in negen van de tien gevallen een schone illusie was, die in rook opging. Francis had eigenlijk nooit plezier in het dragen van extravagante dingen, maar ze toonde graag modellen, die werkelijk gedragen konden worden.

Niemand herkende in het overslanke meisje, gekleed in een sober mantelpakje 'Francis'. Het donkere, korte haar was bijna onwerkelijk mooi gekapt, zwart en zacht en glanzend als vogelvreugeltjes omhooggeborsteld van haar kleine, expressieve gezicht met het puntige kinnetje.

„Mademoiselle Francis!” De modeontwerper kwam op haar toe. „Ik ben blij, dat het tot uw deugden hoort, om nooit te laat te komen.”

„Nee, ik houd er niet van om het eeuwige haasten nog zwaarder te maken door al te beginnen met laat komen,” gaf Francis vriendelijk toe; ze deed bedachtzaam haar fijne witleren handschoenen uit en glimlachte bemoedigend.

Ook zonder woorden begrepen ze elkaar. De nog vrij jonge ontwerper had met veel moeilijkheden te kampen gehad, ook door het volkomen gebrek aan kapitaal om een eigen zaak op

te richten. Francis wist hoeveel er van deze show afhing. Ze had van zijn moeilijkheden gehoord en spontaan aangeboden voor hem te lopen.

Hij had het zelf nooit durven vragen, wetend dat 'Francis' toch niet te betalen was, maar ze had doorgezet en het honorarium met een onverschillig gebaar afgewimpeld.

„Er komt een tijd, misschien al heel gauw, dat u die honoraria zonder blikken of blozen kunt betalen,” had ze gezegd. „Het lijkt me heerlijk om een deel te hebben aan de opbouw van iets goeds... en dat het goed zal worden, dat weet ik.”

„Hebt u nooit last van plankenkoorts?” De heer Dutiel vouwde zijn magere handen nerveus, streek dan weer over zijn sluike strokleurige haren.

Hij volgde de rustige bewegingen van Francis, die hoedje, tas en handschoenen neerlegde. Iedere beweging, ook als ze niet werkte, was een genoegen om naar te kijken, dacht hij, maar dat was ook niet aangeleerd. Francis stamde uit een oude, deftige familie en houding, spraak en bewegingen waren aangeboren. Zo leerde je het nooit, wist hij. Het was heus geen wonder, dat ze zich in betrekkelijk korte tijd had opgewerkt tot een belangrijke, veelgevraagde kracht.

„Vroeger had ik last van plankenkoorts, nu niet meer.” Francis glimlachte geruststellend. „Ik geloof niet, dat het nodig is, dat u daar wel mee tobt. Ik zal mijn best doen... en ik niet alleen... u hebt een toegewijde groep medewerkers, m'sieu Dutiel... omdat ze net zo verlangend zijn naar uw succes als u zelf en heus niet alleen omdat het hun brood is. Ze mogen u graag, de sfeer voel je direct aan en ik geloof, dat er dan al veel gewonnen is.”

Ze knikte nog eens en verdween dan in de kleedkamer, waar ze meteen onderdook in een zee van onrust en nervositeit. De kleine blonde Dana, die het eerst op moest, was de tranen nabij, omdat ze een van haar handschoenen kwijt was. De kleedster draafde achter haar aan, probeerde vruchteloos de ingewikkelde ceintuur vast te krijgen.

„Is dit het vermiste voorwerp?” Francis' klare, rustige stem klonk boven het gebabbel van stemmen en geluiden uit. Het werd plotseling stil.

„O, gelukkig. Dank u!” Dana stortte op Francis toe en begon in

zenuwachtige haast de handschoen aan te trekken.

„Als je eens stilstond?” vroeg Francis geamuseerd. „Ze krijgt die slip op deze manier nooit vast en binnen enkele minuten moet je lopen.”

„Ik ben doodzenuwachtig!” jammerde Dana. „Dat ellendige lange plankier! Verbeeld je, dat ik eraf val!”

„Je valt er niet af, kind,” troostte Francis haar, met een bemoedigend schouderklopje. „Je zult netjes lopen en precies doen wat je geleerd is. Ik weet wel, dat je 'de zaal' en alles wat er in en aan is, als een verslindend monster beschouwt, maar tenslotte bestaat de inhoud van die zaal ook maar uit mensen, zoals jij en ik... vrouwen, die dol zijn op mooie kleren en jou niet half zo belangrijk vinden als het jurkje, dat je toont.”

Ze liep met Dana mee de gang door, tot achter het dikke, groenfluwelen gordijn, dat de ingang naar de zaal afsloot. Ze luisterde naar de spreekster, die voor de microfoon een kleine uiteenzetting gaf. Ze deed het goed, vond Francis. Ze gaf Dana zachtjes een duwtje.

„Vooruit... good luck, Dana!” Ze keek voorzichtig door een kier in het gordijn, zag de volmaakte rust en elegantie, waarmee de piepjonge mannequin haar eerste stappen op het plankier zette. Geen mens kon aan haar zien dat ze inwendig bibberde van agitatie en dat ze zich helemaal zo zeker niet voelde als haar glimlach de kijkers suggereerde.

Ze ging terug naar de kleedkamer, waar nummer twee, die naar de naam 'Annelies' luisterde, althans als ze daar zin in had, in heftig twistgesprek was met een kleedster over de manier waarop het kleine witte hoedje gedragen behoorde te worden.

Francis kende de driftige, ijverzuchtige Annelies wel. Ze was een tamelijk onmogelijk exemplaar, maar ze deed haar werk goed. De mannequin, in een beeldig blauw wandelkostuum, met wit afgezet, slingerde het witte hoedje van haar zilverblonde haren en haar blauwe ogen sproeiden vuur.

„Dat ding 'zit' niet, zoals jij het op m'n hoofd poot,” snauwde ze. „Ik zal toch zeker zelf het beste weten hoe ik een hoed op moet zetten!”

„Maar het is speciaal voorschrift van m'sieu Dutiel!”

De kleedster pakte het mishandelde hoedje weer op, ze keek om hulp smekend rond.

Francis kwam dichterbij. Annelies keek alsof ze bijten wilde. Stermannequin of niet, zij duldde geen inmenging in de manier, waarop zij haar hoofddeksels wilde opzetten.

„Hé, Annelies, dat jij, als geroutineerde kracht, nu zelf niet ziet, dat je dit speciale model meer uit het gezicht moet dragen,” verweet Francis. „Bovendien, je voorhoofd en de lijn van je wenkbrauwen is zo mooi, waarom zou je niet blij zijn met de kans om die wenkbrauwen eindelijk weer eens royaal te tonen, in plaats van ze onder je hoed te verstoppen. Het stond je juist zo fantastisch goed.”

De kleedster hield haar adem in. Francis ging blijkbaar van het standpunt uit, dat het met azijn slecht vliegenvangen is, maar dat ze eerder op de suikerpot afkomen. Annelies was ijdel en Francis wist het. Ze zag geamuseerd met hoeveel welgevallen Annelies haar wenkbrauwen en voorhoofd bekeek. Met een gebiedend gebaar wenkte ze de kleedster, rukte haar het hoedje uit de hand en kwakte het met een onverschillig gebaar in de vurig gewenste stand neer. Als een wervelwind verdween ze uit de kamer.

„Pfff...” zei de kleedster en ze knipoogde even tegen Francis.

Dana kwam binnenvliegen, ze vroeg ademloos: „Hoe ging het?” Ze was intussen alweer bezig om het japonnetje, dat ze net getoond had, over haar hoofd te trekken.

„Het ging prima,” zei Francis afwezig, ze begon haar mantelpakje uit te trekken.

De kleedster kwam aandragen met een prachtig, felgroen gekleurd kostuumpje. Dana keek benijdend naar de volmaakte rust, waarmee Francis zich in het kostuumpje hulde.

Zo word ik nooit! dacht ze, deels benijdend en deels ontmoedigd. Dit kun je niet eens aanleren. Ze is toch werkelijk fantastisch, al zei Annelies ook, dat ze niet begreep, waarom Francis, juist dé Francis was... nou, ik begrijp het wel, en Annelies evengoed, al wil ze het niet weten.

Francis had geen gedachten aan roem of wat dan ook op dit ogenblik. Ze was alleen maar moe, ze kon gewoonweg niet meer en ze snakke naar de heerlijke vrije weken, die ze nu tegemoet ging. Eigenlijk zou haar vakantie vandaag al begonnen zijn, maar ze had Dutiel, de eeuwige pechvogel, zo graag willen helpen.

Vakantie... Francis kneep even haar ogen dicht... nee, niet met mama en papa naar Gstaad... alsjeblieft niet! Iedereen ontmoette daar iedereen en ze kon daar beslist niet incognito blijven. Zelfs al zou het haar wel lukken, papa en mama waren te zeer bekend en ontmoetten overal rissen vrienden en kennissen.

Het klonk misschien hard, maar ze miste haar ouders nauwelijks. Als kind had ze haar tijd verdeeld tussen dure kostscholen en 'De Vier Winden', het landgoed van oma, die eigenlijk helemaal niet haar eigen grootmoeder was, maar een vriendin van haar eigen vroeg gestorven grootmoeder. Naar oma en het oude huis verlangde ze altijd weer terug, ze kon er heimwee naar hebben, zomaar opeens ergens in het buitenland en ze ging er ook altijd weer heen.

Daar wilde ze haar vakantie doorbrengen, in volmaakte rust, bij oma en Tessa, haar beste vriendin, die met oma's kleinzoon getrouwd was.

Francis drukte het eenvoudige bloemenhoedje op haar donkere haren. Toen liep ze de gang in. Monsieur Dutiel kwam haar tegemoet, bleek van agitatie. Francis glimlachte geruststellend, ze bleef goedmoedig wachten tot de ontwerper een paar volkomen onnodige rukken aan zijn creatie had gegeven.

„Ik zal mijn ogen goed de kost geven en de stemming peilen,” beloofde ze en licht als een vlinder maakte ze haar joyeuze entree.

Ze hoorde het stemmengeroes en ze zag de lichte deining, die haar binnenkomst had gewekt en het deed haar plezier voor Dutiel.

De ogen van al die vrouwen hingen in ademloze bewondering aan de mooie mannequin Francis, die je de illusie gaf, dat je er kon uitzien zoals zij.

Francis stond erom bekend dat ze nooit glimlachte, tenzij ze het meende en dan was het succes min of meer overweldigend. Ze was ook niet aan één modehuis gebonden, maar als ze een show opluisterde, dan was het succes tevoren al verzekerd, dan wisten de dames en de pers, dat het de moeite waard was. Daarom zuchtte Dutiel van verrukking en verlichting, toen hij Francis zag lopen. Hij genoot van elke beweging. Jasje uit, met een enkele beweging, even keren van links naar rechts om de ragfijne blouse te laten bewonderen. De korte, geraffineerde aarzeling... het

wordt toch te fris... zou ik mijn jasje weer aandoen? Fotografen schoten hun plaatjes. Francis wandelde terug, ze had, in haar persoonlijke stijl, ieder detail, dat erop aankwam, onder de aandacht van het publiek gebracht.

„Je was fantastisch, Francis!” Dutiel zag eruit alsof hij haar om de hals wilde vallen.

„De hele show is een succes,” zei Francis vriendelijk. Ze gaf hem een warme glimlach. „De modellen zijn werkelijk buitengewoon en een genoegen om te dragen.”

De modeontwerper zuchtte van geluk en keek Francis peinzend na. Er was opvallend minder gekrakeel in de kleedkamers. Hij constateerde het dankbaar, zelfs de lastige, eigenwijze Annelies, die meestal een ongunstige invloed had op de anderen, kon blijkbaar niet op tegen Francis' kalmte en tact. Amanda, klein en rossig, stond met haar neus tegen de spiegel en bekeek een rood plekje op haar overigens vlekkeloze huid.

De kleedster knielde achter haar en knoopte nu het zonnejurkje dicht.

„Sta toch stil, Amanda,” zei ze geërgerd, maar Manda luisterde niet. „Die plek had ik een kwartier geleden nog niet,” kreet ze wanhopig.

„Jeukt het?” vroeg Francis zakelijk. „Ja? Nou, dan is het een muggenbeet.”

„Een muggenbeet?” echode Manda, ze keek met bloeddorst in haar ogen rond. „O, dat ellendige beest, ik heb nog naar hem gemept!”

„Het schijnt niet raak te zijn geweest.” Annelies grinnikte weinig elegant, boordevol leedvermaak. „Daar ben je wel een paar uur mooi mee, zeg. Je kunt gewoonweg zo niet lopen met die rode plek midden op je wang!”

„Dat is dan weer één van m'sieu Dutiels vele pechaanvallen!” verzuchtte de stem op de grond wanhopig. „Manda, niemand kan in jouw plaats lopen!”

Juffrouw Peters gaf een laatste goedkeurende ruk aan de zoom, voegde er dan boosaardig aan toe: „Annelies is veel te dik in de taille om dit jurkje te kunnen showen, ze barst eruit.”

„O ja...” Annelies blies als een boze poes. „Wat heb jij te zeggen? Aan mijn taille mankeert niets.”

„En dit soort geel staat Francis niet,” ging juffrouw Peters onverstoorbaar verder. „Nee, Manda, er zit niets anders op!”

„Annelies is perfect,” zei Francis kortaf, ze haatte de eeuwige najver, het venijnige toebrengen van steken. Annelies mocht kinderlijk dan lastig zijn, maar ze werkte hard... te hard, zoals zij allemaal. Ze legde even haar hand op de schouder van Annelies. „Het gaat alleen om het feit, dat het jurkje te voor haar is. Natuurlijk loopt Manda. Ik zal haar wel even helpen.”

Ze diepte uit haar handtasje een dure stift op in een goudkleurige huls. Ze bracht een heel dun laagje op de gewraakte muggenbeet aan en poederde er luchtig overheen.

„Niets meer te zien... het is een compleet wonder!” verzuchtte Manda getroost. „Je bent een reddende engel, Francis... ik wou, dat jij er altijd was!”

Annelies zweeg, ze zag er opeens verdrietig en beschaamd uit. Bij het traditionele slot van de show was Francis de bruid. De dames in de zaal waren verrukt en vertederd door het sprookjesachtige figuurtje, gehuld in kostbaar kant.

Het slotstuk van het vuurwerk, dacht Francis vermaakt, terwijl ze ingetogen over het plankier schreed. Oef... wat ben ik moe! Het hoeveelste bruidstoilet zou het zijn, dat ik hier draag? Als ik ooit trouw, dan vast niet in wolken kant en tule. Enfin, de show was een succes, dat wist ze zeker. Monsieur Dutiel zweefde in de zevende hemel rond en de hele sfeer was boordevol goedheid en vriendelijkheid en de spanning was verdwenen. Francis kon opeens niet meer van louter vermoeidheid.

„Ik ga naar huis,” zei ze en ze ontliep allerlei mensen, die haar spreken wilden. Eenmaal buiten zag ze Annelies voor zich uit lopen. Ze had haar spoedig ingehaald en Annelies keek verwonderd op.

„O, ben jij het?” Haar gezichtje werd vriendelijker.

„Ga je even mee naar mijn kamers, een kop koffie drinken?” vroeg Francis. „Je ziet er zo moe uit.”

„Ik ben ook moe,” gaf Annelies na een korte aarzeling toe. „Ja, ik ga graag mee!”

Ze praatten niet veel onderweg, maakten alleen wat nietszeggende opmerkingen en eenmaal in de flat, die Francis bewoonde, hield Francis zich bezig met koffiezetten, om haar gast wat te laten acclamatiseren.

De ogen van Annelies gleden peinzend door de kamer, met verwijfde smaak ingericht. De warme kleuren, de schilderijen en het Kopenhaagse beeldje op de boekenkast, ze schatte het allemaal naar waarde en terwijl ze haar koffie aannam, keek ze omhoog naar Francis en vroeg: „Waarom ben jij eigenlijk mannequin geworden? Je had het toch niet nodig?”

„Och kom, Annelies, dat is een sprookje uit de oude doos.” Francis ging tegenover haar zitten en keek haar nadenkend aan. „Denk je nu heus, dat er nog een jongedochter van goeden huize bestaat, die alleen maar pretjes najaagt of braaf wacht, tot ze uitgehuwelijkt wordt? Ik had er nu eenmaal aanleg voor en jij ook...”

„Tussen ons beiden is een hemelsbreed verschil!” Annelies zei het kortaf. „In je hart erger jij je aan mijn 'jalouzie de métier... ik wéét het, ik ben fel en hatelijk, maar ik ben altijd bang... bang dat ik eruit zal raken, bang dat een ander me zal overvleugelen. Jij bent mannequin uit overtuiging, je staat aan de top, misschien al om dat lichte, onverschillige air, dat je, ongewild, demonstreert. Ik sta niet aan de top, ik ben alleen maar... nou ja, goed. Voor jou betekent het niet je brood... voor mij wel. Ik verdien goed, maar daar moet ik dan ook mijn moeder, mijn gebrekkige vader en twee kleine broertjes van onderhouden. Ik weet niet waarom ik dat allemaal vertel... misschien wel om je te laten zien hoe weinig we bij elkaar passen.”

„Dat zie ik helemaal niet in, Annelies,” Francis' rustige stem klonk overredend. „Het gaat om je waarde als mens en voor die mens kan ik alleen maar bewondering hebben. Ik geloof, dat jij het jezelf zo onnodig moeilijk maakt. Probeer toch fair play te spelen, een ander zijn succes te gunnen... jij wordt er niet minder door, integendeel. Jij weet, wat je waard bent... ieder huis waarvoor je loopt weet dat. Zie je, Annelies, op gevaar af, dat je heel erg boos zult zijn... ik houd van mijn werk, maar ik haat de sfeer van jaloezie en nijd. Misschien zeg je: 'Dat kun jij gemakkelijk zeggen maar ik ben ook niet bepaald vanaf de eerste dag 'dé Francis' geweest, weet je? Ik mag je graag, Annelies... daarom heb ik het gezegd... omdat ik aan zie komen, dat jij je onmogelijk gaat maken!”

Annelies zat daar zwijgend, met neergeslagen ogen. Ze zag er op

dat ogenblik heel jong en hulpeloos uit.

„Ach ja, misschien heb je wel gelijk,” zei ze heel zacht, ze roerde onnodig lang in haar kopje koffie. „De mensen hebben het tegenwoordig altijd over complexen, maar toch geloof ik dat ik er een heb... het oudste en meest bekende en het lastigste... een minderwaardigheidscomplex. Ik ben altijd zo bang, dat een ander alles beter doet dan ik.”

„Anders... Annelies, maar niet beter. Je hebt je eigen stijl,” hield Francis haar voor. „Je bederft zoveel voor jezelf, als iedereen je liever ziet gaan dan komen.”

„Ja, sterallures heb jij in ieder geval niet,” gaf Annelies toe, ze keek peinzend naar haar gastvrouw. „Ik dacht eerst – zo ben ik nou eenmaal, dat het een pose van je was... lief en bescheiden, maar ik voel wel, dat het niet zo is. Ze mogen je allemaal... ik ook.”

De laatste woorden kwamen er knorrig achteraan en Francis lachte geamuseerd.

„Natuurlijk is het wel gemakkelijk voor je om vriendelijk en voorkomend te zijn,” ging Annelies onverdroten verder. „Je hebt gewoonweg geen reden om anders te zijn. Je hebt niets meer te wensen.”

Nu lachte Francis werkelijk hardop, omdat het allemaal zo kinderlijk klonk.

„O, maar Annelies, wat zou ik een gelukkig mens zijn, als ik niets meer te wensen had!” riep ze uit. „Ik geloof, dat het een levensvoorwaarde is... iets... of heel veel te wensen te hebben!”

Ze leunde terug in haar stoel en sloot even haar ogen. Ze zag in gedachten het gezicht van de man, die ze op een ontvangst bij haar ouders had leren kennen, een jonge diplomaat. Zodra hij gehoord had, dat de dochter van dr. Dessauvagie een destijds alleen in Nederland bekende mannequin was, had hij opeens liever vergeten, dat hij van Francis hield. Misschien kon hij er ook niets aan doen. Zijn stijfdeftige familie leefde nog volgens de tradities van tijden die lang voorbij waren. De hele geschiedenis had Francis verdriet gedaan. Als er een ernstige reden voor was geweest, dan zou ze misschien bereid zijn geweest om haar beroep op te geven, maar niet om tegemoet te komen aan een houding zo vol onbegrip en bekrompenheid. Ze had te goed gevoeld, dat ze een leven tegemoet zou gaan, dat beheerst zou

worden door iets, wat op streng hofceremonieel leek. Dit doet 'men' niet... en dat kan 'men' niet nalaten!

Annelies keek naar het smalle gezichtje tegenover haar. Ze wist, dat Francis oververmoeid was, na een meer dan druk bezet seizoen, dat bestaan had uit reizen en 'lopen', afgewisseld met vermoeiende dagen, waarop alleen maar foto's gemaakt werden. Urenlang poseren, geduldig en glimlachend, maar dat was niet het ergste.

Voor de komende wintermode werden er foto's van je gemaakt, waarop je behaaglijk in bont gedoken liep, als het asfalt op de straten smolt en de foto's, die strandgenoegens suggereerden, werden uit de aard der zaak meestal gemaakt, wanneer je inderdaad meer voelde voor een bontjas, dan voor strandgoed en zonnebaden.

Wat één zo'n luchtige foto kostte, daar stond geen mens bij stil, kortgeleden had ze voor een hoedenontwerper geposeerd. Ze was veel gewend, maar aan het slot van de dag had ze wel kunnen gillen van narigheid. De hoedjes mochten dan exclusief zijn, hun maker was het ook en de beroemde fotograaf nog een paar graden erger. Er bestond een, overigens heel mooie foto van een stralende Annelies in een zomerse tuin, met een of ander wonderlijk bouwwerk op haar hoofd, dat het wel 'deed', maar dat ze voor geen goud in het gewone leven zou hebben gedragen. De foto leek lief en nonchalant, een aardig meisje met een erg modern hoedje in een tuin vol bloemen. Geen mens vermoedde, dat ze voor die ene foto anderhalf uur in een krampachtige houding telkens opnieuw over een rustiek bruggetje had geleund.

Na afloop kon ze geen bruggetjes meer zien. De fotograaf was abnormaal lastig geweest en toen de fotograaf tevreden was, klaagde de modeontwerper, dat op die manier zijn schepping het volle pond niet kreeg. Ze hield wel van haar beroep, maar gemakkelijk... nee, dat was het beslist niet.

Annelies zette haar lege kopje voorzichtig neer en stond op.

„Dank je voor de koffie, Francis en... voor het gesprek. Het is toch weleens prettig om van gedachten te wisselen. Ik vond het leuk om te zien hoe jij woont. Je geeft eigenlijk nooit een foto of een gesprek aan de pers weg, dat betrekking heeft op je privé-leven, hè?”

„Dat heeft toch niets met mijn werk te maken,” zei Francis afwendend. Ze legde haar hand op Annelies' schouder: „Ik vond het leuk om jou eens wat beter te leren kennen. Kom me nog eens bezoeken. Ik méén het, Annelies. Je bent welkom en als er iets is, waarmee ik je kan helpen...”

Ze maakte de zin niet af, maar ze gaf de schouder van het andere meisje een hartelijk, veelbetekenend drukje.

Annelies lachte, het was een heel lieve, open glimlach als van een kind. Ze was kennelijk blij met een beetje echte hartelijkheid en vriendschap.

„Dag, Francis... en... héél prettige vakantie!” wenste ze welgemeend.

Francis stond op het balkonnetje en keek het slanke, elegante figuurtje na.

„Probeer altijd de kern te vinden, die schuilgaat onder het bedrieglijke oppervlak,” zei oma altijd. „De mensen zijn dikwijls zoveel anders... zoveel beter dan je denkt, als je maar de moeite neemt om uit te vinden hoe ze zijn en waarom ze zo zijn. Jullie jonge mensen staan altijd zo verschrikkelijk snel met je vernietigend, hard oordeel klaar... en heus... dat vind ik een van de fouten, waar je het eerst overheen moet groeien... en liefst zo gauw mogelijk rest komt later wel, dat is minder belangrijk.”

Francis glimlachte vertederd als ze aan oma dacht. Wijze oma! Ze had de lichtelijk over het paard getilde Francis in haar kinderjaren het vriendinnetje Tessa gegeven, eenvoudig, pittig en volkomen ongekunsteld. Nu was Tessa met oma's kleinzoon Dion getrouwd en ze was de zoon op 'De Vier Winden'.

Heerlijk! Morgen ging ze voor minstens twee weken naar het oude huis, om te genieten van hun lief gezelschap en van de volkomen vrijheid. Morgen bestond er geen stermannequin meer. Adieu, Francis. Voor twee heerlijke, gouden weken! Een onbezorgd meisje ging de vakantie tegemoet!

Francis ging naar binnen, ze moest tenslotte toch nog een koffertje pakken, al nam ze dan niet veel mee.

„Vrij!” zei ze fluisterend tegen haar stralend spiegelbeeld. „Hoe smaakt dat woord? Ver-ruk-ke-lijk, hè?”

Met een baldadige beweging woelde ze beide handen door haar gekapte haren en stak haar tong uit, met een afschuwelijke grimas. Daarna plofte ze, zo onelegant als het maar enigszins moge-

lijk was, in een diepe stoel neer, met haar benen over de zijkant en haar arm over de rugleuning en was er toen pasten volle van overtuigd, dat ze vakantie had en met niemand rekening behoeft te houden.

Koffers pakken deed ze helemaal niet, besloot ze roekeloos. Ze zou alleen maar een paar heel oude spullen in haar weekendtas proppen en één behoorlijke jurk om aan tafel te komen. Op 'De Vier Winden' was het rustig en als er soms gasten kwamen, dan ging ze nog net zo lief alleen in de dakgoot zitten. Rust wilde ze en niets anders. Veertien dagen... een zee van tijd om vrij te zijn!

HOOFDSTUK 2

Rustig, zonder haast schoof het lokaaltreintje het kleine stationnetje binnen. Tessa van Neerritter, die een genoeglijk babbeltje met de stationschef had gemaakt, schoot met een vaartje vooruit. Er stapten hier weliswaar niet veel mensen uit, maar het was zo onhartelijk tegenover Francis, als ze niet direct iemand zag, dus begon ze enthousiast te wuiven, toen ze haar vriendin ontdekte. Francis slingerde haar tas onverschillig neer en sloot Tessa onstuimig in haar armen.

„Dag Tes, wat zie je er stralend uit! Ik verheug me zo geweldig op de vakantie... héérlijk nietsdoen en zo!”

Ze wuifde vaag naar dat 'en zo'. Tessa schoot in de lach en bekeek Francis met verbaasde ogen. Ze zag er zelf vlot en elegant uit, in een beeldig wit linnen pakje. Ze had het ter ere van Francis gedaan en omdat ze niet al te veel af wilde steken.

„O, wat een mop, Fran!” Ze gierde het plotseling uit. „Dion zei, dat ik me wel piekfijn mocht uitdossen, nu jij met je niet te evenaren *élégance* 'De Vier Winden' onveilig kwam maken. Ik zag me al iedere dag ronddolen in mijn allerbeste spullen!”

„Nou, en?” vroeg Francis uitdagend, ze keek onschuldig. „Hoe zie ik eruit?”

Tessa keek opnieuw naar Francis, die een zwart windjack droeg en een bontgekleurde rok, die gewoonweg 'uitverkoop' schreeuwde.

„Monsterlijk, hè?” zei ze stralend en toen gierden ze het samen

uit.

De stationschef keek vanaf zijn kantoortje hoofdschuddend toe. De trein was allang weg en het perron verlaten. Daar stonden die twee nou te lachen, domweg te lachen. Hij vond het maar een vreemde manier om gasten van de trein te halen. Hij mocht Tessa graag, maar waardigheid zat er nog niet bij, dat was zeker! Met de zware weekendtas tussen hen in liepen ze druk pratend naar buiten, waar Dions wagen stond.

„Levert hij zijn dierbare wagen aan jouw handen over?” plaagde Francis en ze wipte op haar plaats.

„O jawel, aan mij geeft hij 'm met een gerust hart, want ik rijd goed.” Tessa gleed achter het stuur neer. „Ik mag hier alleen niet zoveel rommel instouwen. Weet je, dat ik voor m'n poppentheater een apart karretje heb, met een prachtige ruimte om mijn poppentoneel mee te sjouwen? Het hele ding is twee meter veertig hoog, een meter en tachtig centimeter diep. Ja, dat neem ik natuurlijk in elkaar geklapt mee, dat snap je wel. Dion heeft het op de fabriek laten maken. Dat voordeel heb je als je man directeur van een houtfabriek is.”

„Ach ja... je poppentheater!” Francis keek eens opzij naar het pittige gezichtje. „Dat betekent nog heel veel voor je. Ik geniet altijd zo van dat poppenvolk van jou.”

„O ja, het is enig. Ik vind het vooral zo fijn om voor kinderen op te treden en ik geniet van hun reacties. Ik heb trouwens een hulpploegje voor bijzondere voorstellingen... voor licht, projectie en geluid... op de bandrecorder. Dion heeft draaibare decors laten maken en Jenny vindt het fantastisch om me te assisteren.”

„Jenny?” echode Francis verbaasd.

„Ja, zo wil mijn dierbare zuster voortaan genoemd worden.”

Tessa lachte om Francis' diepe zucht. „Ja, kind, je komt zo weinig bij je liefhebbende familie, dat je niet eens weet, wat er allemaal omgaat. Je bent een ster, maar je beweegt je dan ook met een snelheid van een verschietende ster.”

„Nou, een verschietende ster is maar een dubieus compliment” merkte Francis droog op. „In ieder geval hoop ik nu mijn schade in te halen. Als je me een groot genoeg wilt doen, vergeet dan veertien dagen lang mijn loopbaan, geef me geen tijdschrift in handen, waar iets van 'mode' aan te pas komt en zorg, dat ik

niet mooi hoeft te zitten en pootjes te geven. Als er toch bezoek mocht komen op 'De Vier Winden', kweel dan alsjeblieft niet zoiets in de geest van: 'En dit is nou Francis, ze weet alles van de nieuwste mode af. U kent haar toch wel?'

„Stukje verbeelding!” plaagde Tessa en ze voegde er snel aan toe: „Nee hoor, ouwe jongen, dat meen ik niet. Ik ben er echt van overtuigd, dat je rust nodig hebt. Je ziet er zo moe uit. Over de buitengewoon geringe omvang van je taillewijdte zal ik maar zwijgen, want dat hoort zeker zo. Het is in orde, hoor Fran, van mij hoort niemand wie je bent en Dion en oma zullen er natuurlijk precies zo over denken.”

Ze reden langs sappige groene weiden de langzaam klimmende weg naar het eenzame 'De Vier Winden', dat daar in de verte lag tegen een achtergrond van donkere, eeuwenoude bossen.

„Wat een fantastisch mooi uitzicht heb je toch van dit punt!” zei Francis dromerig. „Kijk, daar tegen de glooiing ligt 'De Wildvanck'. Weet je nog, dat we daar altijd naartoe gingen als we paard hadden gereden? Trui schonk kroezen vol verse melk, Jaap liet ons altijd vol trots zien hoe goed zijn beesten erbij stonden.”

„Trui en Jaap zijn naar Australië geëmigreerd en 'De Wildvanck' is geen pachtboerderij meer,” vertelde Tessa. „Weet je, dat oma het huis en een belangrijk stuk grond, benevens een gedeelte van het bos verkocht heeft? Nou, je herkent het huis niet meer. Het is helemaal verbouwd, heel ruim en modern. Een boerderij kun je het niet meer noemen, het huis tenminste niet. Er is prachtig stamboekvee... er is een stoeterij... de mooiste paarden die je je kunt denken. De eigenaar van al dat schoons schijnt niet bepaald aan geldgebrek te lijden, maar verder kan ik je weinig vertellen, omdat ik zelf niet veel meer weet. De familie op 'De Wildvanck' werkt overigens erg op de verbeelding van de dorpelingen... en, eerlijk gezegd, ook een beetje op de mijne!”

„Wat is er dan mee?” Francis keek met een vaag gevoel van weemoed naar 'De Wildvanck', dat daar tegen de glooiende helling lag. Ze kon het huis nu duidelijker zien. Tessa had gelijk, het was een mooi huis, maar het zag er niet gastvrij uit. Misschien kreeg ze die indruk voornamelijk door de gesloten luiken, die de zon buiten moesten houden. Op 'De Vier Winden' was het anders.

Oma en Tessa hielden van de zon en als de zon eens te opdringerig werd, dan weerden ze haar alleen maar gedeeltelijk met lichte zonneschermen, zodat het toch nooit somber werd.

„Wat is het voor een familie?” vroeg ze nieuwsgierig.

„Ontoegankelijk.” Tessa haalde de schouders op. „Ze ontvangen niemand en laten zich ook niet zien. Voorzover wij weten wonen er een oudere heer en dame en een jong stel, maar hoe de familieverbanden zijn, weten we niet. De oudere heer en dame en de jonge man zien we weleens in het dorp, maar het meisje lijkt wel mensenschuw. Enfin, je weet hoe de mensen hier zijn... om dat meisje... of die vrouw... ik weet ook niet hoe oud ze is en of het de vrouw is van die jongeman... weven ze hele verhalen. Het een al romantischer dan het andere, maar de meest gangbare mening is toch wel, dat ze op 'De Wildvanck' gevangen wordt gehouden. Een zot idee, hè?”

„Belachelijk,” zei Francis kortaf, maar ze waren nu 'De Wildvanck' voorbij en Francis' dartele gedachten hielden het onderwerp geen seconde langer vast, maar waren alweer op weg naar oma en 'De Vier Winden'. Het duurde ook zo lang voor je er eenmaal was. Het huis lag eenzaam en een rustiger omgeving was niet denkbaar.

„Hoe komt Dion nu naar huis?” vroeg ze.

„In de stationcar, die ik gebruik voor m'n poppentheater.”

Tessa lachte hartelijk. „Zie je, ik vond die wagen niet elegant genoeg om zo'n daverend elegante gast af te halen.”

Francis keek eens naar haar uitverkooprok en windjack en grinnikte.

Tessa stuurde de wagen de oprijlaan in en nauwelijks stopte ze voor het huis of Francis sprong eruit en draafde de monumentale stoep op en sloot met een juichkreet de tengere oude dame in haar armen.

„Dag oma, wat ben ik blij, dat ik u weer eens zie!” jubelde Francis en knuffelde onvervaard door.

„Ja, Francis, ik ben ook blij!” verzekerde oma lachend. „Maar als je me nu doodddrukt, duurt ons genoeg zeker niet lang.”

„Hè, wat luguber, schat!” Francis liet oma los en bekeek haar keurend. „U ziet er prima uit. Ik kan wel zien, dat Tessa goed voor u zorgt. Als ze dat niet deed, kreeg ze met mij te doen!”

Oma volgde Tessa, die met Francis' tas kwam aansjouwten, met

de ogen. Tessa was de zon in haar leven geworden en nog verwonderde ze zich iedere dag over de manier, waarop het kleine ding erin geslaagd was de stugge Dion te veranderen.

Francis liet oma niet lang tijd om na te denken. Ze maakte een pirouette en ze vroeg ondeugend: „Kijk eens goed, oma. Zie ik er niet bééldig uit?”

Oma keek verlegen. Ze vond Francis' rok monsterlijk, maar als het kind er blij mee was, vond zij het allang goed.

„Is... het... nieuw?” vroeg ze aarzelend. „Wel aardig, die kleurtjes, hè?”

Francis sloot oma opnieuw overmoedig in haar armen en zei met een zucht van geluk: „Omaatje, ik ben blij dat u het een misbaksel van een rok vindt... dat is nou mijn vakantie... hier te zijn, rond te dolen, van uw gezelschap te genieten... natuurlijk ook van Tessa en Dion... nou ja... van alles en iedereen... en vooral van het feit, dat ik helemaal geen mooie kleren behoef te dragen. Zult u mijn incognito bewaren?”

Oma beloofde het plechtig en ze keek het tweetal na, dat druk pratend, met de tas tussen hen in, naar boven trok. Ze hield van jonge mensen om zich heen.

Ze hadden elkaar zoveel te vertellen. Tessa zat in de diepe vensterbank en keek toe, hoe Francis onverschillig haar tas leegschudde op de sprei. Ze grinnikte als een ondeugende kwajongen. Francis had niet overdreven. Ze had een nette jurk en een stel leuke blouses bij zich, benevens iets, dat er, naar Tessa's mening, uitzag als de spijkerbroeken, waar haar jeugdige broertjes zo dol op waren.

„Daar zal ik heus niet mee aan tafel komen, hoor,” troostte ze trouwhartig. „Ik zie de gezichten van oma en Dion al!”

„Over Dion gesproken... daar komt hij! Extra vroeg om jou te begroeten, denk ik.” Tessa overwoog of ze zich uit het raam zou buigen en roepen, maar bij nader inzien vond ze dit toch niet stroken met haar waardigheid. Het personeel vond haar toch al een vreemd soort huisvrouw met haar 'poppenkiekkast', zoals ze het kortweg noemden. Zolang Dion en oma tevreden met haar waren, kon het haar niet schelen.

„Wou je hem zo graag tegemoet rennen, liefje?” vroeg Francis honingzoet, ze knipoogde ondeugend. „Ik zie aan je, dat je met

moeite op je plaats blijft zitten. Ga dan toch! Ik kom direct.”

Als een vrijgelaten schoolkind verdween Tessa uit de kamer, ze rende de trap af en bereikte de voordeur op het ogenblik, dat Dion binnenkwam.

„Zo, juffrouw Wervelwind, waar gaat dat heen?” Dion ving haar op.

„Wat denk je er zelf van?” vroeg Tessa ondeugend, ze knelde haar armen om zijn hals. „Dion, onze logee is aangekomen.”

„Krijgen we complete modeshows?” informeerde Dion.

„Niemand mag weten, dat zij 'Francis' is en aangezien haar gezicht van die duizend-en-één foto's overbekend is, heeft ze zich dusdanig uitgedost, dat je haar zeker niet met de hyperelegante 'Francis' zult vereenzelvigen.”

„Och, dat zullen ze hier toch niet zo gauw!” vermoedde Dion.

„Hoe is het, Tessa, is 'Hopke, de bezembinder' goed uit de verf gekomen?”

„Hopke hangt te drogen,” zei Tessa tevreden. „Hij is zo grappig geworden. Ik wou vanavond eigenlijk nog even met de bandrecorder werken. Misschien wil Francis wel helpen, ze heeft zo'n mooie stem, weet je. Heb jij de tekst nog voor me over laten tikken?”

Dion haalde een enveloppe uit zijn tas. „Alsjeblieft en ik kan je wel vertellen, dat ze er bijna om vechten. Het overtikken van jouw speelse poppenhistories is natuurlijk heel wat aantrekkelijker dan droge zakenbrieven. Ze zijn er helemaal 'in' en ondanks jouw kriebelpootje komen ze maar zelden vragen of ik het ontcijferen kan.”

Francis kwam zingend naar beneden, ze zag er vergenoegd uit.

„Ha, Dion... ouwe jongen!” Ze gaf hem een hartelijke zoen. „Ik kom jullie omgeving weer eens onveilig maken.”

„Ofschoon Tessa en ik ons nog geen ogenblik verveeld hebben in elkaars gezelschap, zien wij jou toch altijd dolgraag verschijnen, Fransje!” Dion klopte haar liefkozend op haar hoofd.

Tessa grinnikte om het beschermende gebaar.

Dion schoof het tweetal voor zich uit de zitkamer binnen.

„Wat een heerlijk rustige en zonnige kamer is dit toch!”

Francis liep naar het raam en genoot zwijgend van het wijde uitzicht over het heuvellandschap met heel ver weg de smalle, donkere strook. Dat waren de bossen, waar ze vroeger dik-

wijls te paard door waren gereden, langs de buitenkant, want het waren daar zulke dichte, oeroude bossen, donker, koel en geheimzinnig.

Daar kon je niet met een paard komen, je moest je te voet langs smalle, bochtige paadjes een weg banen. Als kind waren Tessa en zij er verschrikkelijk bang geweest en ze zouden er nooit zonder geleide heen gegaan zijn. Vooral Tessa met een hoofdje boordevol fantastische verhalen over dwergen en heksen was er niet toe te bewegen geweest in de buurt van de 'spookbossen' te komen. Zij geloofde vast aan de verhalen die de mensen in de buurt elkaar op stormachtige avonden zo graag vertelden. Tessa hield niet van de bossen, maar oneindig veel van de zee.

„Geloof jij nog aan de spookbossen?” vroeg ze, zich omkerend naar Tessa.

„Nou, je zegt het verkeerd.” Tessa kwam naast haar staan en keek naar de wazige donkere rand in de verte. „Die bossen zijn reëel genoeg, maar je bedoelt waarschijnlijk of ik nog aan bosspoken geloof. Nee hoor, beslist niet, maar ik vind het daar nog steeds niet genoeglijk. Zo intens somber en ik houd van de zon. Het is trouwens bijna twee uur lopen voor je dat punt in de verte bereikt hebt. Ik ga er nooit heen. De bossen hier in de buurt zijn heel wat minder grimmig.”

Francis keerde zich van het venster af en keek peinzend naar haar vriendin. Ze begreep niet, dat Tessa nooit last had van de intense stilte op dit plekje van de woelige wereld.

„Hoe staat het met het poppenvolk, Tes?” vroeg ze. „Is er, voor we aan tafel gaan, misschien nog tijd om ze te gaan begroeten?”

„Nog een kwartier.” Oma keek vragend naar Tessa. „Tenminste, als Tessa op de gewone tijd aan tafel wil gaan?”

Oma beschouwde Tessa inderdaad als de jonge huisvrouw en nam nooit besluiten in haar naam, zonder Tessa geraadpleegd te hebben.

Boven opende Tessa met een trots gebaar de deur van de erkerkamer.

„Dit is mijn atelier.” Ze keek met kinderlijk plezier naar Francis' verbaasde gezicht.

Op speciaal daarvoor gemaakte haken in de muren hadden Tessa's poppen hun dagelijks verblijf, maar soms werden ze in

een grote koffer gepakt en dan gingen ze op reis om ergens in het land een middag of avond vol pret of bewogenheid te schenken aan kinderen en aan grote mensen.

Francis' heldere lach klaterde door de kamer, ze genoot altijd uitbundig van Tessa's poppen.

„Hè ja, die lach zou ik graag willen opnemen,” zei Tessa, die er meteen helemaal in was. „Zoals jij nu lachte, heb ik me de lach voorgesteld van de kleine fee in sprookjesland van Joppe en Hopke... ja, misschien heb ik me voortdurend jouw lach voorgesteld, omdat ik die zo goed ken. O, Fran, het was zo zot... het is, dat ze hier in huis en in de omgeving al het een en ander van me gewend zijn, maar anders zouden ze me beslist voor stapel verklaard hebben. Juffrouw... mevrouw... lacht u eens even... ha, ha! Nee, uw lach is niet dé lach. Dank u, het spijt me. O, Fran, lach nog eens even... je hebt zo'n schat van een lach... net een zilveren belletjesgeluid.”

Francis lachte tot de tranen haar in de ogen stonden en met een zucht van tevredenheid besloot Tessa: „Ja, juffertje Fran, mijn feeënlach heb ik tenminste gevonden. Vanavond wilden we geluid op de band opnemen. Doe je mee?”

„Dolgraag!”

Fran straalde en genoot al bij voorbaat.

„Zo gemakkelijk als het lijkt is het beslist niet,” waarschuwde Tessa. „Dion regisseert, hij heeft daar een zeldzame 'feeling' voor. Het is natuurlijk weer heel anders dan in het begin, toen was het allemaal vrij primitief. Ik beulde me gewoonweg af met spelen en praten tegelijk. Nu heeft de hele 'poppenkierkast' heel wat meer mogelijkheden gekregen. Dion kreeg verleden zomer een paar jongens in dienst. Ze wilden vakantiegeld verdienen. Ze kwamen van de middelbare technische school en ze waren boordevol belangstelling voor de technische mogelijkheden van mijn 'kierkast'. Het zijn leuke jongelui en ze helpen me nog steeds. Met Dion samen hebben ze een heel technisch plan uitgewerkt. Regisseren doe ik meestal zelf... bij iedere scène hoort een plattegrond... en zie je die lijnen? Nou, die geven de richtingen aan waarin de bewegingen gaan.”

„Juist, ja,” knikte Francis.

„Snap je het heus?” vroeg Tessa.

„Geen biet!” Aldus Francis en de door Tessa bewonderde lach

klonk helder door het zonnige poppenatelier.

In de hal sloeg iemand met veel uithoudingsvermogen en kracht op de gong.

„Ze denken dat we doof zijn,” zei Francis. „Wat een kabaal!”

„O, dat doet Dion.” Tessa glimlachte sereen. „Hij vindt dat je een gong behoorlijk moet gebruiken of anders niet... dus gebruikt hij hem!”

„En hoe!” Francis ging er even bij zitten, dat het juist de trap-trede was deed er niet toe. „Ik kan bijna niet over het geluid heengillen... je hebt bepaald een gevaarlijke invloed op Dion... hij wordt baldadig onder jouw regering!”

Aangezien de gong beneden opeens zweeg en Francis' stem op volle toeren draaide, kon zowat iedereen in huis genieten van deze gillend vertolkte mening. Van beneden klonk een bulderend gelach.

„Dion... naarling... wat laat je me erin lopen!” kreet Francis onlogisch.

„Zo zijn onze manieren!” zong Tessa en ze wipte de trap af. Ze vond het heerlijk, dat Dion al de nare dingen die hem in zijn jeugd geremd hadden nu vergeten kon. Ze genoot ervan, dat hij jongensachtig blij en gelukkig kon zijn.

„Ze heeft me héél goed opgevoed, hoor,” fluisterde Dion Francis in en hij keek even naar Tessa, zijn ogen waren welsprekend.

Oma genoot van het feit, dat ze hen alledrie weer eens bij zich had.

Francis verklaarde zich direct bereid om voor de bandopname de rol van de fee te spreken. Ze zou ook de inleiding voor haar rekening nemen.

„Als ik een wenk geef moet je beginnen!” Dion hief zijn hand en prompt begon Francis te lezen.

Ze deed het buitengewoon goed met haar mooie, tamelijk donkere stem, maar ze vergat één ding: Het geritsel van het papier kwam ook op de band.

Dion zette het toestel af, legde geduldig uit, wat er gebeurd was en Francis begon opnieuw. Het ging prima, tot een van de meisjes nietsvermoedend op de deur klopte.

„Ja, dat is onze schuld, wij hadden moeten waarschuwen,” verzuchtte Tessa. „Dion laat een kamer geluiddicht maken, want dit is geen doen! Wil je alsjeblieft nog één keer opnieuw beginnen, Fran?”

Francis geeuwde hartgrondig. Over vakantie gesproken!

Tessa was echter zo enthousiast, dat ze haar voor geen geld teleur wilde stellen.

„Als er nou voor de derde keer wéér een storend geluid tussen komt, dan laten we de opname doorgaan, dan probeer ik de storing er wel uit te veggen,” beloofde Dion. „Het kan wel, maar het valt niet mee, zie je.”

Francis sprak en Francis lachte en kwam er steeds meer in. De begeleidende muziek, zorgvuldig gekozen, werd opgenomen. Het liep tegen middernacht. In huis was het nu heel stil. Om kwart over twaalf was de band klaar. Francis leunde achterover in haar stoel en keek geamuseerd van Tessa naar Dion, met een licht, ironisch lachje om haar mond.

Tessa's gezichtje betrok. „Och, Fran, wat een egoïsten zijn we geweest! Dat is nou jouw eerste vakantiedag! De arme oma is maar stilletjes naar bed gegaan... die had zich deze eerste avond natuurlijk ook anders voorgesteld.”

„Het spijt me, Fran,” zei Dion zacht. „Je moet wel doodop zijn. Het zal niet meer gebeuren. Wij zijn door ons enthousiasme mee-gesleept. Je hebt ook zo'n fantastisch goede stem.”

„Weer een onvermoed talent!” Francis lachte, ze stond op uit haar stoel en sloeg haar armen om Tessa en Dion heen.

„Kijk alsjeblieft niet zo schuldig. Ik vond het zelf immers ook leuk werk. Ik vind het een beetje sneu voor oma, maar ik vermoed, dat die wel het een en ander van jullie gewend is voor Tessa's poppenkiekkast. Lieve schatten, ik zal nu maar naar bed gaan en slapen... slapen... en nog eens slapen... een gat in de dag! Reken daar maar op!”

Voorzichtig en langzaam, om niemand te storen, beklom Francis de trap en ze voelde zich gelukkig, omdat ze op 'De Vier Winden' was, het enige werkelijke tehuis, dat ze ooit gekend had.

HOOFDSTUK 3